

Radost' z modlitby

Naši predkovia nazývali človeka „animal religiosum“. Modliaci sa živý tvor. Človek je tvor, ktorý myslí a modlí sa. Kto myslí, ten sa modlí. Kto sa nemodlí, nemyslí. Nemodliť sa je vždy znakom duchovnej menejcnosti. Klesnutie do sveta nerozumných. Zvíra je živý tvor, ktorý sa nemodlí, pretože je tvorom, ktorý nemyslí. A ako sa modlíme my? Je naša modlitba naozaj zrkadlom radosti? Modlíme sa ako živé mysliace tvory skutočne s radosťou? Radosť je ako láska: vyžaduje večnosť, chce trvať ponad všetky časy, radosť chce „zostať“.

Nezameniteľným znamením kresťanského spoločenstva je aj radosť. Bez nej by neexistovala nijaká viera a nijaká láska. „Moja radosť“, o ktorej hovorí v evanjeliu Ježiš, je výrazom tej plnosti života, ktorú má cez svoju jednotu s Otcom. Ježiš ju chce zjaviť svojim učeníkom, ktorí zostávajú vo svete, aby zniesli nepriateľstvo sveta. Podobne ako pre Pavla, je aj pre Jána radosť ovocím prítomnosti samého Ježiša v spoločenstve učeníkov. Učeníkom sprostredkovaná Ježišova radosť dosahuje svoj vrchol, ktorý sa približuje eschatologickej plnosti spásy. A táto spása je nevýslovnou, nepominuteľnou radosťou. A naša radosť z modlitby sa v nás zrodí, ak sa naozaj začneme poriadne a s vierou modliť. Aj vo svojom živote veľakrát badám, že skutočne platí jedna zásada, a totiž: spievať sa naučíme spievaním, cudzí jazyk tým, že naozaj zoberieme slovník a gramatiku do ruky. A podobne sa naučíme aj s radosťou modliť sa, ak modlitbu budeme praktizovať pravidelne a odhodlane. Alebo si azda myslíte, že sa nedá modliť s radosťou, aj keď mám niekedy v duši bôľ? Všetci akosi v živote v tejto súvislosti žiadame o radu, ako sa zbaviť smútku. Že radosť z modlitby sa dá dosiahnuť za každých okolností, aj za tých menej priaznivých, o tom hovorí nasledujúci veselý príbeh zo života vynikajúceho pápeža Jána XXIII.:

Že pri práve novozvolenom pápežovi Jánovi XXIII. dušpastierstvo, bude stáť na najpoprednejšom mieste, pochopilo okolie veľmi rýchlo. Prvé oslavy v konkláve, po prvý krát udelené pápežske požehnanie „Urbi et orbi“, to všetko doznelo a konečne

skončili aj dlhé rady gratulantov. Vypätý tiež kvôli vnútornému rozrušeniu, viesť teraz loď Cirkvi cez všetky úskalia, odobral sa pápež Ján XXIII. neskoro večer 28. októbra 1958 do pápežských komnát Apoštolského paláca. Predtým dal ešte dovolenie na odstránenie pečatí bytu svojho predchodcu. Podľa starého ustanovenia sa totiž po smrti pápeža zapečatí jeho byt, a len nový pápež smie prelomiť pečate.

Na chodbách pápežského paláca ináč vládlo usilovné prichádzanie a odchádzanie. Debny a predmety na zariadenie priestorov pomocníci vliekli za sebou sem a tam. Služobníctvo a remeselníci boli prítom, aby urobili pápežsku rezidenciu opäť obývateľnou. Mnohí ľudia si však pápeža sotva všimli, lebo sedel ticho v jednom menej frekventovanom kúte. **Pápež vzal do ruky svoj breviár a začal sa z neho modliť. Takto modliaceho sa, ho našiel jeho sekretár, Mons. Capovilla. Novozvolený pápež zodvihol hlavu, usmial sa a povedal, bez toho, žeby sa staral o už aj tak pomaly doznievajúci zmätok: „Áno, môj milý priateľu, mám kvôli tomu, čo sa dnes prihodilo, trochu resty s modlitbou breviára. Musím ešte dohnať zameškané večery a kompletorium...!“**

Takýto dôsledný bol pápež Ján XXIII! Jeho radosť z modlitby bola zaiste vždy nesmierna. Nikdy si čas pre modlitbu vziať nedal. A hlavne, nedal sa znepokojovať vonkajšími okolnosťami. Vedel totiž, čo je to zážitok radostnej modlitby. Cítite v tejto chvíli, drahí bratia, ako veľmi patrí naša modlitba do oblasti radosti a opravdivého šťastia? Ako veľmi potrebujeme mať radostný zážitok z modlitby? Od dnes s ešte väčšou radosťou a chuťou. Nech konečne naša modlitba stratí charakter „záchranej brzdy!“ Nech sám Ježiš nás učí, aby sme pri modlitbe vždy najprv hľadeli a počúvali, utíšili sa a tak sa upriamovali na Otca. Veď napokon je to sám Boží Duch, ktorý sa v nás modlí. A predsa, ako ďaleko sme ešte mnohokrát vzdialení od radostnej modlitby, - „Pane, prijmi nás takých, akí sme, a urob nás takých, akých nás chceš mať.“

*Pri Bohu sa mi ulaví.
Hovoríte mi, hovoríte:
Uleť na svoj vrch ako vtáča.
Však ničomníci napínajú luk
a na tetivu kladú svoje šípy,
na počestného
potme vystrelia.
Akže sa zrútiť základy,
čo bude potom robiť
spravodlivý?*

*Pán je vo svojom paláci
a na nebesiach má svoj trón.
A Jeho oči vidia,
zrenice Jeho
skúmajú ľudských synov.
I čistého i nečistého skúma.
A nenávidí násilných
a zlých.
Dážď žeravého uhlia
na nich spustí,
pálčivý vietor nájdú
v kalichu.*

*Lebo je spravodlivý
Hospodin
a rád má skutky spravodlivé,
dá dobrým ľuďom uzrieť
svoju tvár.*

Metamorfózy sveta

Niekedy si spomenieme na múdrosť rozprávok z čias detstva. Vo väčšine z nich nachádzame tému odchodu do sveta „na skusy“. Do sveta odchádzame, aby sa niečo otestovalo – odborné vedomosti, odvaha, schopnosť orientácie, ale aj charakter. Ak prejdeme na biblickú pôdu, objavíme stať o mánotratnom synovi, ktorý tiež viac či menej úspešne meral cestu do sveta. Svet je neznáme prostredie, kde nevieme, čo nás čaká. Svet – to je blízka i vzdialená budúcnosť, ktorú budeme musieť odhaliť.

Svätý Ján píše, že Ježiš posielal svojich do sveta. Sám Ježiš toto spomína počas svojej modlitby k nebeskému Otcovi. Čo teda môže svet pre nás znamenať?

Ísť do sveta znamená zanechať domov a vybrať sa do cudzieho prostredia. Poznáme tiež výraz – odcudzíť sa. Ten sa vzťahuje aj na tých, ktorí opustili domov a odcudzili sa istým hodnotám. Cudzina sa pre nich stala miestom opustenia zásad, ktorých sa doma „držali“. Svet im ponúkol možnosť žiť bez morálnych zásad a oni to využili. Ak prinášame niečo dobré, svet nás skôr či neskôr vyprovokuje, aby sme vyjavili, ako zmyšľame. Doma môžeš byť aj vo svete, ak máme Boha na perách i v srdci.

Odišť do sveta znamená konfrontovať sa s neznámym, preto sú namieste obava, strach i neistota. Hovoríme aj o riziku, lebo za oponou neznáma sú pripravené skúšky. V každom prípade strach z neznáma nemusia mať tí, čo Neznámeho adorujú a prijímajú ho ako svoj duchovný pokrm. Akákoľvek komunikácia s Kristom, ktorý sa stal človekom a dal sa spoznať ako Muž bolesti a Pán slávy, je dobrou prípravou na spoznávanie sveta. Takto disponovaný človek je pripravený prekonať všetky nástrahy neznáma. Stáva sa, že človek zostáva zo sveta buď príjemne prekvapený, alebo silno sklamaný. Svet môže spôsobiť, že jedinec vytriezvie z naivných predstáv alebo, naopak, povzbudí sa neočakávanou realitou. Prebieha v ňom proces zjednocovania a triedenia. Človek – kresťan – by vo svete nemal zabúdať, že spytovanie svedomia a sviatosť pokánia sú vhodnou prípravou na triedenie pocitov, vnemov a situácií, najmä po stránke dôležitosti, osožnosti. Najvyššou normou však musí byť Boh a jeho vôľa. Zjednotení s Bohom môžeme a dokážeme prekročiť hranice sveta. Chceme sa raz totiž šťastlivo vrátiť Domov.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

V stredu, piatok a v sobotu slávime letné kántrové dni. Obsah letných kántrových dní: Prosby za jednotu kresťanov, alebo o duchovné povolania. Záväzný je jeden deň.

Veriaci, ktorí sa zúčastní na slávnosti Zoslania Ducha Svätého na verejnom speve alebo recitovaní hymnu Veni Creator, môže za obvyklých podmienok získať úplné odpustky.

Blíži sa sviatok patrocínia nášho kostola – hody. Oslávme ho čo naj dôstojnejšie a tak všetci ktorí máte možnosť, pridite ho osláviť v slovenských krojoch.

Vďaka za tvoju úprimnosť

Málokedy sa poďakujeme ľuďom, ktorí nám povedia pravdu a sú voči nám úprimní, aj keď nám to spôsobí bolesť. Málokedy poďakujeme ľuďom, ktorí nám kladú kritické otázky alebo ktorí s nami nechcú byť len zadobre a povedia nám o tom, aj keď nás „dobře mienená veta“ zraní.

Ďakujem ti za úprimnosť, za kritický postoj voči mne, za tvoje premyslené napomenutie, za tvoju skutočnú starosť o mňa.

Ďakujem ti za otvorenosť, za cit pre pravdu, za tvoje múdre sprevádzanie, rozumné upozornenia, hodnotné pripomienky, za tvoje komentáre, ktoré vedú k zamysleniu.

Ďakujem tí, lebo si pochopil, že všetko bez výnimky sa môžeme učiť z našich chýb, a preto ma nenecháš robiť hlúposti, ale ma včas láskavo upozorníš.

Adalbert L. Balling „Ďakujem“

Sväté omše v týždni po 7. Veľkonočnej nedeli (B)

21.V. pondelok *Missa tridentina*

18.00 Za farníkov

22.V. utorok

18.00 Za Ľ. Ferdinanda a Helenu Tibenských a za Ľ. Antona

23.V. streda - Kántrový deň

18.00 Za Ľ. Františka a Annu Kovačovičových a rodičov

24.V. štvrtok

18.00 za farníkov

25.V. piatok - Kántrový deň

18.00 Za Ľ. Jozefa Dzibelu

26.V. sobota - Kántrový deň

08.00 Za živých a Ľ. členov ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

27.V. Nedel'a zoslania Ducha Svätého (B)

08.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za dožitých 70 rokov

Lektori: Jelinková L., Hrdlovičová E.

10.00 Svätá omša pri kaplnke sv. Anny a soche sv. Urbana

Za Božie požehnanie pre vinárov a ich rodiny a Božiu pomoc pri ich práci

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

Liturgický kalendár

21.V. pondelok sv. Krištof Magallanes, kňaz, mučeník a spol.

22.V. utorok sv. Ríta z Kassie, reholníčka

23.V. streda sv. Dezider, biskup, mučeník

24.V. štvrtok Panna Mária, Pomocnica kresťanov

25.V. piatok sv. Béda Ctíhodný, kňaz a učiteľ Cirkvi

26.V. sobota sv. Filip Neri, kňaz

Boh môže vyťažiť dobro aj z našich chýb

Štvrtým dôvodom, pre ktorý tento smútok a malomyselnosť nie sú správne, je ten, že svoje chyby a poklesky nesmieme brať príliš tragicky, lebo Boh je schopný aj z nich vyťažiť dobro. Svätá Tereza z Lisieux mala veľmi rada vetu svätého Jána z Kríža: „Láska dokáže vo mne všetko obrátiť na úžitok, dobro práve tak ako zlo; dokáže premeniť každú vec v jej podstate.“

Až taká musí byť naša dôvera v Boha: veriť, že je dostatočne dobrý a mocný, aby obrátil na úžitok všetko, vrátane našich chýb a neverností.

K slovám svätého Pavla Rimanom: „*Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré,*“ (Rim 8,28) svätý Augustín dodáva: „*Etiam peccata*“ čiže „*dokonca aj hriech*“.

Isteže musíme energicky bojovať proti hriechu a naprávať svoje nedokonalosti. Boh vyplúva vlažných (porov. Zjv 3,16) a nič tak neochladzuje lásku ako zmierenie sa s istou priemernosťou (toto zmierenie sa je vlastne nedostatok dôvery v Boha a v jeho schopnosť posväcovať nás!). Ak sme zapríčinili nejaké zlo, musíme sa ho pokúsiť napraviť, ak sa dá. Avšak nemáme príliš zúfať nad svojimi chybami a pokleskami, pretože ak sa k Bohu vrátíme s kajúcim srdcom, on je schopný obrátiť ich na dobro. Hoci len na také dobro, že nás nechá rásť v pokore, iba nás naučí trochu menej dôverovať vlastným silám a trochu viac jemu.

Milosrdenstvo Pánovo je také veľké, že naše chyby a poklesky využije v náš prospech! Stredoveký flámsky mystik Ruysbroek povedal: „Pán vo svojej zhovievavosti chcel obrátiť naše hriechy proti nim samým a na naše dobro; našiel prostriedok, ako ich spraviť užitočnými pre nás, ako ich premeniť na nástroje spásy v našich rukách. Nech to nijako nezmenšuje náš strach či bolesť z hriechu! Naše hriechy sa však stali pre nás prameňom pokory.“

A my dodávame, že sa zároveň môžu stať prameňom zhovievavosti voči blížnemu. Ako si ja, čo tak ľahko padám, môžem dovoliť posudzovať svojho brata? Ako nemám byť milosrdný voči nemu tak, ako bol Pán voči mne?

Namiesto toho, aby sme sa po akejkoľvek chybe malomyselne uzavreli do seba a ustavične v sebe živili spomienku na ňu, vráťme sa ihneď s dôverou k Bohu, ba ďakujme mu za dobro, ktoré jeho milosrdenstvo bude schopné vyťažiť z tejto chyby! Musíme totiž vedieť, že diabol najčastejšie zabraňuje duším napredovať k Bohu tým, že ich pohľadom na vlastné chyby oberá o pokoj a vyrovnanosť.

Treba rozlišovať skutočnú ľútosť, skutočnú túžbu po náprave, ktorá je vždy mierna, pokojná, plná dôvery, od falošnej ľútosťi, od výčitiek svedomia, ktoré v nás vyvolávajú rozorvanosť, zbavujú nás odvahy a ochromujú nás. Všetky výčitky totiž nepochádzajú od Ducha Svätého! Niektoré má na svedomí naša pýcha alebo diabol a my sa musíme naučiť rozlišovať ich. A pokoj je základným kritériom pri rozlišovaní duchov. Pocity, ktoré majú pôvod v Božom Duchu, môžu byť síce veľmi mocné a hlboké, a predsa sú vždy pokojné. Počúvajte ešte, čo hovorí Scupoli:

„Aby sme si zachovali srdce v dokonalom pokoji, musíme pohŕdať istými vnútornými výčitkami svedomia, ktoré sa zdajú byť od Boha, keďže sa týkajú nepopierateľných chýb, no v skutočnosti pochádzajú od zlého ducha, ako vyplýva z ich následkov. Ak nás hryzie svedomie a rastie naša poníženosť, ak pod výčitkami svedomia horlivejšie konáme dobré skutky, ak v nás ani trochu nezmenšujú dôveru v Božie milosrdenstvo, treba ich prijímať s vďakou ako náklonnosť nebies. Ak v nás však vzbudzujú rozorvanosť, ak ubíjajú náš elán a robia nás lenivými, bojazlivými, pomalými vo vykonávaní našich povinností, verme, že sú to popudy nepriateľa, a robme všetko ako zvyčajne a jednoducho ich vôbec nepočúvajte“ (*Duchovný zápas*, kap. 25.).

Pochopme jedno: pre človeka dobrej vôle nie je ani tak závažný poklesok ako taký, lež skôr ochabnutosť, do ktorej človek upadá. Ak niekto padne, ale hneď sa zdvihne, nestratil veľa, skôr získal: pokoru, zážitok milosrdenstva. Kto zostáva smutný a zničený, stráca oveľa viac. Znakom duchovného pokroku nie je ani tak to, že viac nepadneme, ako skôr to, že sme schopní rýchlo sa pozviechať.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene

(Jn 17, 11b - 19)

Stálo to za to? Ježiš ďakuje za jedenásť učeníkov a za niekoľko verných nasledovníkov. Prehliada ich neveru a zradu. Ľudská zloba je primalá, aby zmarila Boží zámer s človekom. To je Božia dynamika, v ktorej všetko žije.

Boh nepotrebuje tabuľky, štatistiky, grafy. Boh nikdy nepoukazuje na výkon, úspech, ale zdôrazňuje, že u neho platí iba milosť, pokora a verná, pevná vôľa spolupracovať.

Bohu stačil jediný veriaci Noe v čase potopy. Podobne mu stačil jediný Abrahám v čase Sodomy a Gomory, takisto sa uspokojil so samučkým Gedeonom. Zostal mu Eliáš pred Bálovými kňazmi. Bohu nezáleží ani tak na počte pracovných hodín v podobenstve o vinici, ale na ochote pracovať pre Boha. Dvanásť učeníkov musí stačiť, aby sa rozniesla zvesť o spáse do celého sveta.

Naozaj, tento rozhovor Syna so svojím Otcom sa môže zdať nezrozumiteľný. Prosí za učeníkov, že sa netreba báť, hoci nebudú rozumieť pravde, lebo on bude s nimi. Čo učeníci a my nepochopíme, na čo nestačíme, to dorieši on.

Prosí len o jedno, aby sa jeho láska, pravda stala základom nášho myslenia. Aby si boli učeníci vedomí, že napriek zrade, slabosti je tu niečo, čo im svet nemôže dať - jednotu s Bohom.

V tomto zázračnom tajomstve jednoty s Bohom nič nie je nemožné. To nemožné sa v nás môže začať aj dnes!

Ľuboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Požiadavka môjho synčeka

Vychovávali ma v katolíckej rodine, ale svoju vieru som príliš nepraktizoval. Napriek ustavičným manželkiným modlitbám už prešlo desať rokov od mojej ostatnej spovede a svätého prijímania.

V isté nedeľné popoludnie som bol v kostole s rodinou. O týždeň moji dvaja chlapi mali prijať prvé sväté prijímanie. V ten deň som, ako zvyčajne, nevenoval svätej omši pozornosť.

Keď nadišiel čas svätého prijímania, ľudia sa postavili do radu, aby prijali Eucharistiu. Zrazu sa môj starší syn pomrivil na mojich kolenách. Objal ma a do ucha mi pošepkal: „Otecko, chcem, aby si prijal sväté prijímanie spolu so mnou počas môjho prvého svätého prijímania.“ Vtedy som nevedel, že manželka sa opäť modlí, aby som chodil na sväté prijímanie s rodinou.

To, čo mi syn povedal, ma veľmi dojalo. Sľúbil som mu, že na budúci týždeň s ním pôjdem na sväté prijímanie. O tri dni neskôr som vošiel do kostola a hľadal som kňaza. Nikoho som nemohol nájsť, tak som chodil okolo kostola a zašiel do kancelárie. Objavil sa kňaz a prihovoral sa mi: „Hľadáte niečo? Pod'ťe dnu.“

Vošiel som dnu a povedal som mu, že sa chcem vyspovedať. Pozval ma do svojej súkromnej kancelárie, kde som sa vyspovedal. Keď sme skončili, dobrosrdečne mi pripomenul podobenstvo o márnotratom synovi. Tento zážitok ma dojal k slzám.

V nedeľu som prijal sväté prijímanie spolu s dvomi chlapcami, manželkou i dcérou. Keď sa svätá Eucharistia dotkla môjho jazyka, bol som veľmi šťastný. Začali mi tiecť slzy. Nedokázal som prestať plakať. Bol som veľmi šťastný! Bola to radostná skúsenosť.

Odvtedy som sa zmenil. Vždy sa snažím obnovovať vieru a praktizovať náboženstvo. Nie som tam, kde by som mal byť, a viem, že musím posilňovať svoju vieru v Boha, ale verím, že som na správnej ceste.

Patricia Proctorová „Veľké pravdy v malých príbehoch.“

Rok nad evanjeliom

Blahoslavenstvá

V blahoslavenstvách sú vyjadrené Božie nároky, očakávania a Božie odmeny, ale i naše sklony a slabosti a naše evanjeliové ciele. Boh vo svojej podstate plný pokoja očakáva, že aj my budeme utvárať a šíriť pokoj. Ak áno, budú nás nazývať Božimi synmi. Ale naše sklony! A naše slabosti! K akému rozvratu nás často vedú! Akí vieme byť

nejednotní, žiarliví a aký nepokoj tým vyvolávame... A predsa, šíriť pokoj je náš evanjeliový cieľ. Blahoslavenstvá - to je prvá konfrontácia so živým Bohom. Zjavuje nám nimi seba a zjavuje nás, akí sme. Blahoslavenstvá zjavujú Božiu dobrotivosť a žičlivosť, z ktorých vyviera pokoj. Vystihujú však aj naše vnútro, naše zlé vlastnosti - mať, vlastniť, byť sebavedomí, nikomu nič nedarovať, vracať údery, nevšimáť si biedu druhých. To sme my v dennom živote.

Blahoslavenstvá hovoria o tom, ako zmýšľa a postupuje Boh. Zabúda na seba, daruje sa iným, odpúšťa i na kríži. Lebo blahoslavenstvá Ježiš nielen vyhlásil, ale v prvom rade sám uskutočňoval. Sú obrazom jeho života.

Blahoslavenstvá však hovoria aj o tom, čo Boh čaká od nás. Chce, aby sme sa učili od neho, od jeho Syna. Ukazuje nám svoju podobu a zároveň hovorí, akými by nás chcel mať. Ukazuje nám svoju cestu a súčasne nás pozýva, aby sme šli po nej s ním.

Tí, ktorí sa chcú vyhnúť nárokom blahoslavenstiev, tvrdia, že Ježiš tu hovoril v duchu svojich čias, že žil v inom svete a že jeho slová nemožno vzťahovať na nás.

V skutočnosti Ježiš nepatril výlučne nijakej dobe, nebol nijakou dobou ohraničený. To sa dá možno tvrdiť o niektorých iných zakladateľoch náboženstiev, napríklad o Mohamedovi. Ježiš však nepatril svojej dobe viac ako našej. Kto je celkom pohltý svojou dobou, nemôže patriť nasledujúcim epochám. Ježiš však patrí všetkým časom presne v rovnakej miere. Jeho evanjelium nebolo ľahšie pre jeho súčasníkov, než je pre nás. V tomto vedomí nadčasovosti mohol Ježiš povedať: „Nebo a zem pominú, ale moje slová nepominú.“

Keď Ježiš hovoril: „Bolo povedané, no ja vám hovorím“, odvolával sa na to, že až doteraz boli ľudia na čosi navyknutí od stáročí, ale on hovorí čosi nové. Prináša nie nové slová, lež nové myšlienky, nové postoje a zjavuje nové skutočnosti. Keď Ježiš hovorí: „Bolo povedané,“ myslí predovšetkým na stáročný Mojžišov zákon. No môžeme do toho zahrnúť aj iných učiteľov a iné nauky - Budhove cesty, Konfuciov kódex slušného človeka, Aristotelovo prirodzené šťastie, ale aj všetky humanitné teórie dneška, ktoré novými slovami opakujú staré poučky.

Ježiš však prináša čosi podstatne nové. Nie sú to len nové požiadavky. Nie je to len nové bremeno, ktoré by kládol na plecía ľudstva v Božom mene. Je to nový život ktorý prináša on sám, ktorý on sám prežije, ktorým je on sám, na ktorý nás pozýva a na ktorý nám dáva silu. Tento nový život je životom podľa blahoslavenstiev. Ježiš sám bude ním žiť. On sám bude prežívať blahoslavenstvá cez celý život až po krížovú cestu a Golgotu, ktoré vyústia do vzkriesenia. Plnú pravdu blahoslavenstiev uvidíme až vo svetle kríža a vzkriesenia. Na Golgote prežil Ježiš vrcholne to, čo ohlasoval na vrchu blahoslavenstiev. Zomrel chudobný, opustený, tichý, trpiaci, milosrdný, plný pokoja voči všetkým. Zomrel prenasledovaný pre spravodlivosť, potupovaný pre Božie kráľovstvo, ktoré prišiel ustanoviť. To všetko urobil za nás a za všetkých na odpustenie hriechov. Zachránil nás neslýchanou láskou. Išiel cestou, akou nešiel nik iný - cestou novej blaženosti, ktorá sa stala záchranou sveta a vyústila v sláve vzkriesenia. Na kríži a vo veľkonočné ráno sa zrodilo nové ľudstvo. Toto všetko máme mať na mysli, keď chceme uvažovať o blahoslavenstvách.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku